

Max (en de Wild Things)

Dave Eggers
Max (en de Wild Things)

Vertaald uit het Amerikaans door Irving Pardoen

Lebowski, Amsterdam 2010

Oorspronkelijke titel: *The Wild Things*

Oorspronkelijk uitgegeven door: McSweeney's Books, 2009

© Dave Eggers, Maurice Sendak & Warner Bros. Entertainment Inc., 2009

© Vertaald uit het Amerikaans door: Irving Pardoën, 2009

© Nederlandse uitgave: Lebowksi, 2010

Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam

Omslagillustratie: Rachell Sumpter

Binnenwerk: Michiel Niesen, ZetProducties, Amsterdam

ISBN 978 90 488 0267 8

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

www.daveeggers.nl

www.mcsweeneys.net

Lebowksi is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Mix

Produktgroep uit goed beheerde
bossen, gecontroleerde bronnen
en gerecycled materiaal.

Cert no. SGS-COC-003091

www.fsc.org

© 1996 Forest Stewardship Council

Voor Maurice Sendak,
een onvoorstelbaar dapper en mooi mens

1

Zwaar hijgend stormde Max achter zijn wolkig witte hond Stumpy over de overloop, de houten trap af en de koude, open vestibule in. Dat deden Max en Stumpy vaak, door het huis rennen en stoeien, al konden Max' moeder en zus, de twee andere bewoners van het huis, geen waardering opbrengen voor hun lawaaige en drukke spelletje. Max' vader woonde in de stad en belde 's woensdags en 's zaterdags op, maar niet altijd.

Max haalde uit naar Stumpy, maar miste en vloog tegen de voordeur op, waardoor het mandje van de deurknop viel. Het was een mandje gevlochten van wilgentenen, dat Max maar een stom ding vond maar dat zijn moeder per se aan de knop van de voordeur wilden laten hangen omdat dat geluk bracht. Het diende er echter voornamelijk voor om van de deurknop gemept te worden en op de vloer te vallen, waarna er vaak iemand op ging staan. Max was dus nu degene die het mandje eraf sloeg, en Stumpy ging erop staan, en wel zo dat hij met een jammerlijk geluid van scheurende wilgentenen zijn poot door de bodem stak. Max was even van slag, maar zijn ongerustheid verdween al snel toen hij zag hoe Stumpy met het mandje om zijn poot door het huis strompelde. Max lachte zich een ongeluk. Wie hier de lol niet van inzag, moest wel een beetje getikt zijn.

'Blijf je de hele dag zo mallotig bezig?' vroeg Claire, die ineens naast Max was komen staan. 'Je bent nog maar tien minuten thuis.'

Zijn zus Claire was veertien, bijna vijftien, en had geen be-

langstelling meer voor Max, je kon er althans niet meer van op aan. Claire zat op de middelbare school, en de spelletjes die ze vroeger altijd graag samen speelden – wolf-en-wolventemmer bijvoorbeeld, wat Max nog steeds leuk vond – spraken haar nu niet meer aan. Op zo'n beetje alles wat Max deed en bijna alles wat er in haar leven gebeurde, reageerde ze tegenwoordig met een air van bijna permanente ontevredenheid en ergernis.

Max gaf geen antwoord op Claires vraag – want wat kon hij daarop antwoorden? Als hij 'nee' zei, zou hij erkennen dat hij mallotig deed, en als hij 'ja' zei, zou dat betekenen dat hij niet alleen mallotig deed en het erkende, maar ook nog eens dat hij van plan was mallotig te blijven doen.

'Jij kunt maar beter je snor drukken,' zei Claire, wat een uitdrukking was die hun vader graag gebruikte. 'Ik krijg bezoek.'

Als Claire haar verstand een beetje had gebruikt, zou ze bedacht hebben dat Max op de aansporing om zijn snor te drukken natuurlijk zou reageren door zich juist extra op te dringen, en dat hij bij de mededeling dat ze bezoek kreeg er nog veel liever bij zou willen zijn. 'Komt Meika ook?' vroeg hij. Meika vond hij de aardigste van al Claires vrienden en vriendinnen, die verder allemaal imbecielen waren. Meika besteedde aandacht aan hem, praatte zelfs met hem, vroeg hem dingen en had zelfs een keer de tijd genomen om op zijn kamer met Lego te komen spelen en het wolvenpak dat aan zijn kastdeur hing te bewonderen. Zij wist tenminste nog wel wat leuk was.

'Gaat je niet aan,' zei Claire. 'Laat ons gewoon met rust, oké? En ga niet vragen of ze met je blokken willen spelen of wat voor stomme dingen je ook van ze wilt.'

Max bedacht dat het nog leuker zou zijn om Claire en haar vrienden in de gaten te houden en te ergeren als hij het met iemand anders samen deed, dus ging hij naar buiten, pakte zijn fiets en reed de straat uit naar het huis van Clay. Clay was nieuw in de buurt; hij woonde in een van de pasgebouwde huizen ver-

derop in de straat. Hij zag wel bleek en zijn hoofd was te groot, maar Max wilde hem een kans geven.

Max reed in serpentiestijl over de stoep en dacht na over wat Clay en hij allemaal zouden kunnen ondernemen met, of liever gezegd: tégen de vrienden en vriendinnen van Claire. Het was december, en de sneeuw die nog maar een paar dagen daarvoor droog en poederachtig was geweest, was nu aan het smelten, waardoor de straten en trottoirs bedekt waren met modderige prut en het gras hier en daar weer zichtbaar werd.

Er was iets aan de hand in de buurt waar Max woonde. De oude huizen werden afgebroken, en daarvoor in de plaats verzezen nieuwe, die groter en schreeuweriger waren. In zijn stuk straat stonden veertien huizen, en in de afgelopen twee jaar waren zes daarvan, allemaal tamelijk kleine bungalows, met de grond gelijk gemaakt. Er was telkens hetzelfde gebeurd: de bewoners waren vertrokken of van ouderdom gestorven, en de nieuwe eigenaar vond de locatie wel aardig, maar wilde op die plaats een veel groter huis hebben. Daardoor gonsde het in de buurt voortdurend van de bouwactiviteiten en kon Max beschikken over een bijna onuitputtelijke voorraad afgedankte bouwmaterialen: spijkers, hout, isolatiespul en tegels. Met dat alles had hij in een boom in het bos bij het meer een soort huisje voor zichzelf gebouwd.

Max reed naar het huis van Clay Mahoney, gooide zijn fiets op de grond en klopte op de deur. Hij bukte zich om zijn veters vast te maken, en terwijl hij bezig was zijn linkerveter in een dubbele knoop te leggen, zwaaide de deur open.

‘Max?’ Clays moeder keek op hem neer, gekleed in een strakke zwarte broek en een wit T-shirtje – VANDAAG! JA! stond erop – met daaronder een topje van zwarte stretchstof; ze zag eruit als een wedstrijdskiër. Achter haar was op een tv-schermbild te zien van een work-outvideo. Drie gespierde vrouwen reikten fanatiek en grimassend omhoog en naar rechts naar iets wat zich buiten het beeld bevond.

‘Is Clay thuis?’ vroeg Max terwijl hij overeind kwam.

‘Nee, jammer genoeg niet, Max. Hij is er niet.’

Ze had een grote zilverkleurige beker met een zwart oor in haar hand – een soort koffiebeker was het – en terwijl ze er een slok uit nam, keek ze om zich heen over de veranda.

‘Ben je hier alleen naartoe gekomen?’ vroeg ze.

Max dacht even na of de vraag misschien nog anders bedoeld kon zijn. Natuurlijk was hij hier alleen naartoe gekomen.

‘Ja, hoor,’ zei hij.

Haar gelaatsuitdrukking was er een van voortdurende verbazing, viel Max op. Met haar houding en stem straalde ze gewiektheid uit, maar haar ogen leken te vragen: ‘Echt waar? Wat vertel je me nu? Hoe kan dat nou?’

‘Hoe ben je hier?’ vroeg ze.

Weer zo’n rare vraag. Nog geen anderhalve meter achter hem, duidelijk zichtbaar, lag Max’ fiets. Zag ze die dan niet?

‘Op de fiets,’ zei hij, met zijn duim over zijn schouder wijzend.

‘In je eentje?’ vroeg ze.

‘Ja, hoor.’ Wat een mens, dacht Max.

‘In je eentje?’ herhaalde ze. Ze sperde haar ogen wijd open. Arme Clay. Zijn moeder was getikt. Max wist dat je op je woorden moest letten als je met een krankzinnige sprak. Je moest oppassen met krankzinnigen. Hij besloot heel beleefd te doen.

‘Ja, mevrouw Mahoney. Ik ben... in mijn... eentje.’ Hij sprak de woorden langzaam uit en zorgde ervoor ondertussen steeds oogcontact met haar te houden.

‘Laten je ouders je in je eentje rondfietsen? In december? Zonder helm?’

Het mens had blijkbaar moeite te begrijpen wat overduidelijk was. Ze kon toch zien dat Max in zijn eentje was en dat hij op de fiets was? En hij had niets op zijn hoofd, dus waarom dan die vraag over de helm? Ze fantaseerde kennelijk ook nog van alles. Of zou ze functioneel blind zijn?

‘Ja, mevrouw Mahoney. Ik hoef geen helm op. Ik woon hier verderop in de straat, en ik ben hier over de stoep naartoe gefietst.’

Hij wees de straat in naar zijn eigen huis, dat je vanaf haar voordeur kon zien. Mevrouw Mahoney zette haar hand tegen haar voorhoofd en kneep haar ogen toe als een schipbreukeling die de horizon afspeurt op zoek naar een reddingsboot. Toen liet ze haar hand zakken, keek Max weer aan en zuchtte.

‘Nou, Clay is naar zijn cursus textiele werkvormen,’ zei ze. Max wist niet precies wat hij zich bij textiele werkvormen moest voorstellen, maar het klonk een stuk minder leuk dan ijspegels slijpen en daar vogels mee bestoken, wat hij van plan was.

‘Nou, goed. Dank u wel, mevrouw Mahoney. Zegt u maar dat ik langs ben geweest,’ zei hij. Hij zei Clays krankzinnige moeder gedag, draaide zich om en klom op zijn fiets. Terwijl hij ontspannen wegreed hoorde hij de voordeur van huize Mahoney dichtslaan. Maar toen hij het trottoir op draaide in de richting van zijn huis, zag hij mevrouw Mahoney, met de zilverkleurige drinkbeker nog in haar hand, vastberaden naast hem lopen.

‘Ik kan je niet alleen laten gaan,’ zei ze, kordaat naast hem voortstappend.

‘Bedankt, mevrouw Mahoney, maar ik fiets elke dag in mijn eentje,’ zei hij, terwijl hij behoedzaam de trappers liet rondgaan en er weer voor zorgde onafgebroken oogcontact met haar te houden. Ze gedroeg zich nu drie keer zo vreemd, en zijn hart klopte twee keer zo snel.

‘Nou, vandaag niet, hoor,’ zei ze, terwijl ze het zadel van Max’ fiets vast probeerde te pakken.

Hij werd bang. De vrouw was niet alleen getikt, ze achtervolgde hem ook en probeerde hem vast te pakken. Hij ging sneller fietsen. Hij dacht wel dat hij harder kon fietsen dan zij kon rennen, en dat zou hij haar eens laten zien. Hij ging op zijn pedalen staan.

Maar ook zij verhoogde haar snelheid – ze liet het er niet bij zitten! Haar ellebogen zoefden door de lucht, vastberaden

klemde ze haar lippen op elkaar. Glimlachte ze?

‘Ha!’ zei ze giechelend. ‘Geinig!’

Gekken glimlachten altijd als ze gekke dingen uithaalden. Deze vrouw was ver heen.

‘Alstublieft,’ zei hij. Hij trapte nu zo hard als hij kon. Hij vloog bijna tegen een brievenbus op – de brievenbus van de Chungs, met dat grote vredesteken erop, dat nog zo’n ophef had veroorzaakt in de buurt. ‘Laat me gaan,’ smeekte hij.

‘Maak je maar geen zorgen,’ hijgde ze, inmiddels op een drafsnelheid. ‘Ik blijf de hele weg bij je.’

Hoe kon hij haar afschudden? Zou ze hem tot in zijn eigen huis blijven achtervolgen? Ze wachtte zeker totdat ze binnen met hem alleen was en hem iets kon aandoen. Ze zou hem buiten westen kunnen slaan met die koffiebeker. Of zou ze een kussen pakken, het op zijn gezicht drukken en hem laten stikken? Dat leek meer haar stijl. Ze had de heldere, praktische oogopslag van een moordzuchtige verpleegster.

Ineens klonk er geblaf. Toen Max keek, zag hij dat de hond van de Scola’s met hen meerende en naar mevrouw Mahoney blafte en naar haar enkels hapte. Mevrouw Mahoney nam er niet veel notitie van. Haar ogen waren groter dan ooit. Door de inspanning leek ze steeds vrolijker te worden.

‘Endorfinen!’ jubelde ze. ‘Bedankt, Max!’

‘Alstublieft,’ zei hij. ‘Wat gaat u met me doen?’ Het was nog ongeveer tien huizen naar het zijne.

‘Je beschermen,’ zei ze. ‘Tegen dit alles.’

Met een armgebaar duidde ze de buurt aan waar Max geboren en getogen was. Het was een rustige, doodlopende straat met hoge iepen en eiken. Voorbij het punt waar de straat doodliep lag een bos van een paar hectare, met daarachter het meer. Misdaden of andere bijzondere dingen hadden zich in deze straat nooit voorgedaan, in het hele stadje niet, en trouwens binnen een straal van vijfhonderd kilometer niet.

Max boog ineens af en reed van het trottoir af. Met een sprongetje kwam hij op de rijbaan terecht.

‘De weg!’ hijgde mevrouw Mahoney, alsof hij met zijn fiets een rivier van gloeiend hete lava in was gereden. Er was verder niemand op de rijbaan, zoals altijd. Maar algauw was ze vlak achter hem, in looppas nu, en weer probeerde ze zijn zadel beet te pakken.

Max besloot dat het stom was om naar huis te gaan – daar was ze juist op uit. Dan zou hij in de val zitten en zou ze hem zeker afmaken. Zijn enige kans op ontsnapping was het bos.

Hij ging nog harder rijden, en toen hij genoeg ruimte had om te keren, draaide hij vliegensvlug honderdtachtig graden om en reed terug naar het doodlopende einde van de straat, in de hoop het bos te kunnen bereiken.

‘Waar ga je naartoe?’ jammerde ze.

Max moest bijna lachen. In het bos zou ze hem toch niet achtervolgen? Hij keek achterom; ze was wat achteropgeraakt, maar kwam alweer op hem af gerend. Man, wat was ze snel! Hij was vlak bij het einde van de straat, bijna bij het bos.

‘Ik blijf je in de gaten houden!’ riep ze met overslaande stem. ‘Maak je maar geen zorgen!’

Hij maakte weer een sprongetje, het trottoir op – wat mevrouw Mahoney een kreet van schrik ontlokte – en hobbelde door het hoge gras en de sneeuw. Al snel moest hij bukken voor de eerste laaghangende takken van de hoge, met wit afgezette dennenbomen, en hij slalomde tussen de bomen door.

‘ΜΑΑΑΑΑΧ!’ jammerde ze. ‘Niet het bos in!’

Hij reed het bos in en koerste in de richting van het ravijn.

‘Overvallers! Drugs! Zwervers! Naalden!’ hijgde ze.

Voor hem uit lag het ravijn, ongeveer zes meter diep en ruim drie meter breed. Een maand geleden had hij met een plank van multiplex een brug over de kloof gemaakt. Als hij de kloof kon bereiken en dan de brug oversteken en de plank op tijd wegtrek-

ken, kon hij misschien eindelijk aan haar ontsnappen.

‘Stop!’ riep ze.

Zijn fiets slingerde heen en weer, van links naar rechts. Hij had nog nooit zo hard gereden. Zelfs de hond van Scola had er moeite mee hen bij te houden; hij liep nog steeds naar de enkels van de vrouw te happen.

‘Kijk uit!’ riep ze. ‘De hoe-heet-het! Het ravijn!’

Heb je het in de gaten? dacht hij bij zichzelf. Hij wist de brug te bereiken, en weer klonk er een langgerekte angstige kreet. ‘Néééééé!’

Snel hobbelde hij over de plank. Aan de overkant sprong hij van zijn fiets, liet die vallen en pakte de plank. Vlak voor haar neus trok hij hem weg. De brug stortte neer en kletterde op de rotsblokken onder in de kloof.

Met een ruk kwam ze tot stilstand. ‘Verdomme!’ riep ze. Even bleef ze met haar handen op haar heupen staan hijgen. ‘Hoe moet ik je nou beschermen als je helemaal daar bent?’

Max had wel een paar gevatte antwoorden klaar, maar zei niets. Hij stapte weer op zijn fiets, voor het geval mevrouw Mahoney zou besluiten om over de kloof heen te springen. Ze was veel sterker en sneller dan hij had gedacht, dus dat kon hij niet helemaal uitsluiten.

Op dat moment besloot de hond van de Scola’s, die nog op volle snelheid aan kwam rennen, mevrouw Mahoney te passeren, over het ravijn te springen en zich bij Max te voegen. Moeiteloos vloog hij eroverheen en kwam aan Max’ kant neer. Hij draaide zich om en keek haar aan, waarna hij met opgetrokken lippen en een vrolijke blik naar Max grijnsde, alsof ze met z’n tweeën een gemeenschappelijke vijand te grazen hadden genomen. Max lachte, en toen de hond naar de vrouw die over de rand van het ravijn gebogen stond blafte, begon Max ook te blaffen. Zo stonden ze samen naar haar te blaffen – het leek wel alsof ze niet op konden houden.